

***

Gwieździste niebo nad nami
Pod nim my, siedzimy wygodnie
Nasze myśli między obłokami
Wciąż coraz to nowe zadajemy pytania
Jak żyć by jak gwiazdy nie zgasnąć
Przecież nie pójdą na marne nasze starania
Może gdyby te gwiazdy były bliżej?
Czy nie odnaleźlibyśmy pośród nich części nas?
Nie wiadomo - jesteśmy wiele od nich niżej
Lata świetlne dzielą nas od naszych marzeń
Ale przecież będziemy kiedyś niedaleko nich
Choć czeka nas jeszcze tyle wrażeń
Powoli znika nasza młodość beztroska
Tak jak księżyc powoli znika na horyzoncie
Czy możemy przyznać, że była boska?
Już wiem, że ciężko będzie nam się kiedyś rozstać
Patrz, znów na niebie mignęła gwiazda
Czy możemy jeszcze chwilę tu pozostać?
Zanim wkroczymy w dojrzałość
I tak jak te pary gwiazd na niebie
Podzieli odległość
Zostańmy tu już na wieczność
Pod tym gwieździstym niebem
Szkoda tylko, że jest to niedorzeczność...

Krośnieński spleen

Wlokę się przez życie
zgaszonymi ścieżkami

Wzrok wyteżam
nie widząc niczego

Oczy jakby woskiem zalane
wyczulone wyłącznie na jeden widok
obraz cierpki niczym bolesne spazmy
mojej własnej stagnacji

Z psychiką cieńszą niż werbel
i workiem czarnych myśli na głowie
nadal kroczę bez grama nadziei
chcąc jedynie poczuć niewielki
przyływ dawnej energii

Szkolny romans

daj mi się przeczytać bądź moim sonetem
ze swoją stroną opisową i refleksyjną
wewnętrzną głęboką zewnętrzną niezgorszą
zinterpretuję cię wiem co autor miał na myśli

połóż się na tablicy odrysuję twoje serca
policzę wysokości, przekątne i wkątne
pola podniosę do potęgi prawdziwej nabierz krwi
doliczę objętość bryły przestrzennej

odrysuję twoje granice poszerzymy wpływy i władzę
wprowadzimy demokratyczny totalitaryzm ciał antyterrorystyczny terroryzm
gdzie rano pokój a w nocy przemoc
odkryjemy wzgórza i doliny te dwie zmierzmy wilgotność

obliczymy ciśnienie moc i iluminację
przerwiemy przewody elektryczne potem je złącz
zwiększymy siłę spadną jabłka z drzew
droga szybkość czas poza licznik wystrzeli wybuchnie

wlejmy jedno w do drugiego
odłącz moje elektrony bądź moim jonem
stworzymy wzory z podwójnym wiązaniem
będziesz chemią somatyczną substancji nasyconej

wypowiem cię w każdym języku nieodkrytym dialekcie
erlösung spaseń
popracujemy językiem przy diakrytycznych znakach
tworząc nowe dźwięki

rozszerzymy historię będą się uczyć ile razy się kochaliśmy
nowe daty wywołamy rewolucję i powstania
znów wybuchnie wezuwiusz ameryka okaże się indiami
zamieszkamy na wawelu zaprosimy smoka będziemy królować

dzwoni dzwonek

Pomarańczarka

Nikt

Nikt nie chce kupować od starej handlarki
Nawet skrawka tkaniny
Nawet lichego patyczka
Błąka się biedaczka samotnie po ulicach
Szukając klientów, szukając swego domu
Kto by się nią martwił, gdy tyle innych spraw
Może ważniejszych
Może pilniejszych
Może po prostu innych
Nikt nie chce kupować soczystych owoców
Twarda ich skórka jarzy się pod światłem lamp
Skórki od chleba nie ujrzyście nigdzie
Chociaż również twarda
Nikogo już nie stać na pomarańczowe święta
Co najwyżej białe
Ale i biel coraz częściej zalana jest czerwienią
Stąd niedaleko do pomarańczu, brakuje żółci wstydu
My się nie wstydzimy, paleta więc niepełna
W obecnych czasach tylko dzieci malują na chodnikach
Oranż zastąpią innym wytworem wyobraźni

Mgła

Snuje się po kątach, ogarnia mieszkania
Swąd spalenizny drażni liczne nozdrza
A w samym środku ona
Może zagubiona
Brunatne czoło przeryte głupstwami młodości
Włosy bursztynowe i ona jak bursztyn — zatapia na wieki wspomnienia, które
Niczym muchy
Ulatują
Tam, gdzie bezpiecznie
Już niedługo staną się siwe jak dym
Ale nie ulecą
Chusta — niczym wierny żołnierz — pełni swoją straż
Lśni karminem soczystym jak pomarańcze
Jak korale, które musiała sprzedać, żeby kupić towar
I wypatruje

Krzyknienie

Ktoś odwraca głowę, puka się w czoło
Oni już nie wrócą
Jan, Samuel i Josif
Ojcowie i bracia
Znała ich żony, kołysała synów i córki do snu
Opowiadała bajki o dawnych, lepszych czasach
Teraz została sama wraz z dwoma koszami
Długo nikt i nic
Każdy, kto daje cię chce być przezroczysty
Niektórym się udało
Im niestety nie
Co się z nimi stało, gdzie zły wiatr ich wywiał
Oni pomarli
Za niewinność pomarli
Za krew lejącą się z otwartych na nowo ran
Nie ma doktora, który by to zszył, nie ma nitki, nie ma igły, nie ma niczego
Prócz rąk chętnych do pomocy

Ogień

Płoną ulice, płoną niczym lasy
Niczym pęk zapalek rozżarzonych jedną
Ona wie, że zgasną
I chodzi po ulicach, sprzedaje pomarańcze
Ludzie patrzą się dziwnie
A ona dzierga pończochę

„ ...może bym żyła...”

gdyby w ciszy

poranka

południa

wieczoru

pojawił się twój głos

gdyby przed oczami rozpościerała się

twoja twarz

gdyby szare kafelki chodnika

i ostre

błyśki latarni

nie były tobą

gdyby serce

nie chciało uciekać

nie mówiło odejść

może bym żyła

Do Historii

Towarzyszko dziejów
Zawsze obecna tuż za naszymi plecami
Czekająca na nasze upadki
I uniesienia

Kronikarko życia
W szarym - eleganckim - wykrochmalonym kostiumie
Dostojna i poważna, choć w siwej koronie
Trzeba zajrzeć w Twoje oczy, by poznać Twoją duszę

O! Niezgłębiona we wszystkich wymiarach!
Żmudnie przymuszana do wyjawiania prawdy
O sobie i o nas
Nierozumiąta dla tych, co próbują Cię okiełznać szkieletem niewzruszonych dat
Które są dla Ciebie tym, czym szkielet dla duszy

O, bliska
Tym, którzy poświęcają Ci życie
By zakończyć je w Twoich objęciach - żyjąc
W Tobie

O - Niewidzialna
Przezroczysta
Niepostrzeżenie przechodząca pośród tłumu
Nauczycielko chwili i strażniczko wieków
Tajemnico niezgłębiona
Pani wieczna
Niepewna, czy też żyjesz w sobie -
Czy idziesz obok
W szeregu
I stajesz na baczność
Wysyłając w dal tchnienie przyczyny
Z której znów się narodzisz
Czymś krokiem przed Tobą

„Bezsens”

W jednej chwili
wszystko może prysnąć
jak bańka mydlana.
Rozsypać się
w drobne kawałki.
Przemienić w popiół.

Tak mało dano
nam czasu
na tym świecie.

Zamiast iść razem
drogą ku szczęściu.
Przeżyć w zgodzie
te krótkie chwile.

Oddychamy powietrzem niezgody
Podkładamy kłody pod nogi
Obdarowujemy niemiłym słowem
Utrudniamy kolejny krok
występując przeciwko sobie

Tracimy czas,
który i tak jest krótki.

Gdzie w tym odnaleźć
sens?

Przyjaciel

Znajdź przyjaciela.

Drugi obraz twojego wcielenia,
Bratnią dusze, z którą podzielisz swe katusze.

Towarzysza wiernego
Bez cienia złowrogiego spojrzenia.

Spędź z nim cudowne chwile

Obiecuję

Ten czas szybko minie.

Mimo losu przekorności

Mimo świata zgorzkniałości

Przyjaźń wasza silniejsza od tych nieczystości.

Będziecie trwać wiecznie

W przyjaźni bezkresnej.

Po dni waszych kres

Nigdy nie rozstaniecie się.

Przyjaźń na całe życie,

W którą mało ludzi wierzy,

Wam jest dana przeżyć.

Każdy z podziwem patrzy na was

I pragnie tego samego.

Chce odnaleźć przyjaciela,

By był z nim tu i teraz.

Pewność

Śmierć zabawa w chowanego -
Jesteś, znikasz nic dziwnego.
Śmierć psikusy czasem robi,
Dziecko ginie, rodzic smuci.
Życie wielką niewiadomą,
A wszystko w nim sodomą.
Życie ulotne jak kwiatowy pył,
Teraz ty jesteś - ktoś kiedyś był.
Śmierć bramą nazywana
W cieniu wciąż stoi schowana,
Bo życie przed nią ucieka.
Przemijanie temat rzeka.
I choć czeka w ukryciu,
Śmierć - jedyna pewna w życiu.

„Podkarpacie”

Kochana siostró, drogi bracie,
Nie ma nic piękniejszego niż nasze polskie Podkarpacie.

Wysokie góry i lasy pnące wysoko,
Są w stanie nacieszyć zwykłe ludzkie oko.

Gdy tylko w nasze strony zawitasz,
Nie minie chwila, a już się spytasz
„Jak to możliwe, że jest tu tak wspaniale?”
A my na to pytanie nie zdziwimy się wcale...

U podnóża Bieszczad rozciąga się Solińskie Jezioro,
I swym urokiem wzywa nas wesoło.
Na jego wodach kajakarstwo można uprawiać
I w inne sporty wspaniale się zabawiać.

W łańcuchu Karpat Bieszczady się rozciągają
I już samym widokiem tak nas upajają.
Ich polski najwyższy szczyt to Tarnica,
A wspinaczka na nią niejednego zachwyca.

Jest tu wiele zamków lub ich ruin wspaniałych,
A one upoją swym widokiem i dużych, i małych.
Każdy chciałby chociaż jedną z nich zobaczyć
I ich piękną przeszłością choć na moment się uraczyć.

Dlatego jeśli chcesz wartościowo spędzić swój czas,
To dobry humor weź za pas
I na Podkarpacie czym prędzej się udaj,
Bo tu nie doścignie Cię okropna nuda.

Pięknymi widokami będziesz mógł się raczyć,
Aż po nocach zaczniesz majaczyć,
Że nie chcesz wracać skąd przybyłeś,
Bo tu tak błogo płyną Ci chwile.

Po takiej przyjemnej i miłej podróży,
Nikt lepszej Ci nie wywróży,
Bo ty będziesz już wiedział mój bracie,
Że nie ma nic piękniejszego niż Podkarpacie!

BRZASK

Nowy początek
Świt
Zmartwychwstanie
Męki zostawione
Gdzieś tam
W miejscu wyklętym
Zapomnianym
Już bez zmartwień
Zaczyna spacer
Spokojny z planem
W swej głowie
Ambicją w swej dłoni
Piórem kartki dotyka
Łączy z bladym rajem
Swego wnętrza
Przelewa wspomnienia
Bolesne dobro
Szczere zło
Upuszcza balast
Rozpoczyna swój lot
Ku ślepemu brzasku
Nowy dzień zaczyna
W kalendarzu swego
Życia
Nie zatrzymuje się
Podąża za losem
Pogodzony prowadzi
Taniec z przeznaczeniem
Balet postanowień
Walc przemyśleń
Upada jednak
Wstaje
I tańczy nadal
Wbrew przeciwnościom
Swojego tancerza

„Polskie morze”

Wakacje z rodziną – jakże niepozorne.

A jednak – wyjątkowe.

Nigdy nie dostrzegałam piękna polskiego morza.

Te wakacje wzbudziły we mnie głęboko uśpione emocje.

Ciepło piasku, szum wody,

Nawet krzyk dzieci; są tak niepowtarzalne.

Dusza jest przepelniona stoickim spokojem i... radością.

Wieczne zachody słońca przy akompaniamencie fal są jak kołysanka do snu.

Wzdłuż widnokręgu rozpościera się paleta barw.

Jestem szczęśliwa.

„Odrealniony”

Świat dziś jest dziwny, nie do zniesienia
świat dziś jest trudny, nie ma wrażenia dobrego po świecie,
jest pustka, nienawiść, jest szarość i zawiść,
to dusi i męczy, człowieka co klęczy przed światem bezbronny
tak ludzki, tak wąty
przed światem się wzbrania
i nie bez wahania, chce skończyć tę wojnę,
by móc żyć spokojnie i wolnym być wreszcie,
jak więzień w areszcie.

Karuzela snów

Robotyczna postawa milionów klonów
Stworzonych do: "lepiej", "szybciej", "wydajniej"
Piski maszyn sięgające coraz wyższych tonów.

Populacja istot
W dążeniu by
poczuć się bezpieczniej
Jednocześnie nie czując nic, co może sprawiać ból

Na ulicy gwarnej jak ul
Tysiące perfekcyjnie zapracowanych pszczół
Tworzy szum metalowych kół.

A im szybciej kręci się karuzela szklanych snów
Tym trudniej nie poddać się kuszącej drzemce.

Równinna abstrakcja prozaicznych słów
Rozmraża nieczułe serce

Lecz czy kamień można stopić jak lód?

A moja mama płacze.
I ja nic na to nie poradzę.
A ona się tak wścieka.
Od rozmowy ucieka.
I cierniem przebija.
Ból nikogo nie omija.

Bo moja mama płacze.

I tak cierpi, i tak w rozpaczę
Się zagłębia
Bo nikt do niej nie sięga.
Nikt zrozumieć nie chce.
To i ona odpuścić zechce.
Dlaczego moja mama płacze?

"Bo pomyślą, że majaczę."
I przestanie się tłumaczyć.
I samotnie się tułaczyć.
Będzie. Sama. We krwi umorusana.
Dziecięcą ręką wycierana.

Moja mama nadal płacze.

Krew wraz ze łzami się sączy.
Szmata już na drugą stronę się przebiła.
Lecz ducha mojej matki nie wybieliła.
Ona dalej chodzi i się dąsa.
Gąszczami, halami sobie płąsa.

Nad nami moja mama płacze.

I się zdaję, że jej wadze.
Lub ją widzę i dostrzegam.
"Ja rozumiem, ja to samo" - tak przyrzekam.
Pomóc bym jej chciała,
Aby głos swój znów słyszała.

Ale moja mama płacze.
Milczeniem jej już gardzę.
Lecz odpuszczę i pozwolę
Wypełnić jej niezłomną wolę.
Samej wodzić się po szlaku.
Aby nie cierpiała na tchu braku.

I samotnie szczyt zdobyła.

Aby z siebie dumna była.
Zakochana w sobie była.

Spokojna i kochana była.

/I żeby moja mama łzy swe zmyła./

~ Moja mama - Himalaistka.

Gdzie cisza gór krzyczy jej imię, a jej imię, to
najwyższy z moich szczytów.

„Lodoszeń”

Niszczysz kiedy walisz
Budujesz kiedy spadasz
Przenikasz kiedy poddajesz
Zatrzymujesz kiedy nachodzisz

Niechciany a upragniony
Darmowy a bezcenny
Nieżywy a ożywiający
Przewidywalny a nieokiełznany

Wieloznaczny a ten sam
Wielokształtny a ten sam
Bezzapachowy a ten sam
Bezrozumny a ten sam

A i tak przemijasz...

młodość

i kiedy noc otula nas zapachem przekwitającego bzu
tańczymy
poruszamy się swoim własnym, wolnym rytmem
pośród blasku gwiazd

depczemy sobie po palcach i chichoczemy
trzymamy się za ręce
mocno, blisko
jest nam gorąco
choć zimny, nocny wiatr rozwiewa nam włosy

w naszych uszach szumi głucha cisza
rozumiemy się bez słów
na policzkach kwitnie subtelny rumieniec
na ustach błąka się nieśmiały uśmiech

te same malinowe wargi spotykają się w delikatnym pocałunku
zakazany owoc
muśnięcie skrzydeł motyla na skórze
duch opuszków palców na skroni

i wiemy, że nie powinniśmy
i wiemy, że to nie w porządku
ale póki otacza nas mrok...
nikt nie musi wiedzieć